

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobců: **a) L. B., b) nezl. F. B., c) nezl. C. Ch. B.**, žalobci b) a c) zastoupeni zákonnou zástupkyní L. B., všichni zastoupeni JUDr. Františkem Derikem, advokátem se sídlem Pardubice, J. Palacha 1552, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 11. 2005, č. j. 64 Az 59/2005-31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále též stěžovatelé) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 4. 2005, č. j. OAM-652/VL-07-15-BZ-2005. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobců o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že Rumunsko splňuje kritéria bezpečné země původu podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., jak vyplývá z dokumentů, které měl žalovaný k dispozici při svém rozhodování. Přichází-li stěžovatelé z bezpečné země původu, nebyla by jejich žádost zamítnuta pouze v případě prokázání, že konkrétně vůči nim nelze považovat zemi původu za bezpečnou, tj. že státní moc není způsobilá zajistit v jejich případě dodržování lidských práv a právních předpisů. Nic takového nebylo v daném případě prokázáno. I v případě stěžovatelů lze proto považovat Rumunsko za bezpečnou zemi původu. Důvodnými soud neshledal ani námitku porušení procesních předpisů žalovaným.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem soudu, resp. správního orgánu o tom, že Rumunsko lze ve vztahu k ní považovat za bezpečnou zemi původu. Bylo jí zde vyhrožováno a jak ona, tak i její dítě zde mohou být týráni. Obsah zpráv o situaci v Rumunsku, jež byly podkladem správního rozhodnutí a navazujících úvah soudu považuje stěžovatelka za iluzorní. V případě návratu se obává ještě svízelnější situace, než v jaké se nacházela v době, kdy zemi opouštěla. Žádá

proto Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobců musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesena dne 4. 11. 2005, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelé spatřují přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou problémů ze strany bývalých partnerů žadatelek o azyl se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 - 67, www.nssoud.cz; potížení se soukromými osobami v zemi původu pak např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

